

ЛЬВІВ–ВЛАДИВОСТОК: 12 000 КМ

Я завжди буду особливо пишатися своєю мандрівкою за маршрутом Львів–Владивосток. Багато написано про велич Москви, магію Байкалу, загадковість Бурятії чи краси Приморського краю. Спробую розповісти про свої враження від тривалої подорожі залізницею.

Зазираючи у передісторію поїздки, скажу, що мрія проїхатись найдовшою у світі залізницею і на

власні очі побачити неосяжні простори Російської Федерації, відвідати її найкрасивіші природні ре-

зервації зародилася давно. Однак перейшла вона із розряду “може, колись” у “це обов’язково відбудеться” тоді, коли я дізналася, що, як працівниця залізниці, маю право на разовий безкоштовний залізничний квиток для поїздки країнами СНД. Тривалі з’ясування умов переривання маршруту у визначених містах, клопоти з оформленням проїзних документів, із якими допомогли впоратися колишній перший заступник начальника служби пасажирського господарства Микола Козак і заступник начальника вокзалу станції Львів з пасажирської роботи Роман Сенишин, і нарешті маю безкоштовні квитки, які з доплатою за швидкість та податковим стягненням обійшлися мені у чотири тисячі гривень.

Відтак розпочався ще один цікавий етап – підготовка до поїздки. Нині, коли все вже позаду, вважаю, що не варто було витратити стільки часу на перероблення різноманітних форумів, відгуків тощо. Адже всі вони швидко розвіяли приємні передчуття майбутньої подорожі. Не додали спокою численні застереження та відмови родичів, друзів, знайомих, мовляв, їхати однієї у таку далечинь – це не пригода, а відверте нараження на небезпеку. Але квитки вже були придбані, і я вирішила, що нізащо не зганьблюся в очах тих друзів, які одразу і беззаперечно підтримали мене.

Щоб віднайти в собі сили психологічно протистояти страшним міфам на кшталт “шість із половиною діб пекла (і це лише в один бік!) за власним бажанням та за свій раху-

нок”, я сформулювала собі кілька приводів для додаткової мотивації. По-перше, проїхати поїздом майже 12 тисяч кілометрів (саме стільки зі Львова до Владивостока) – це вже рекорд; по-друге, це виняткова можливість побачити за короткий час зміну кількох кліматичних поясів і особливості кожного з них; по-третє, пережити неповторні відчуття швидкого руху спочатку назустріч новому дню, а потім навздогін дню, що минає, і навіть випередити його; по-четверте, можливість побачити Росію “без прикрас” та “красу по-російськи”; по-п’яте, усвідомлення того, що будь-які випробування загарту-

жу, що проїхалася я тричі, точніше, у трьох різних складах та з різними провідниками у напрямках Москва–Іркутськ, Улан-Уде–Владивосток та Владивосток–Москва. І щоразу провідники були в акуратному, ідеально випрасуваному форменому одязі і демонстрували високі професійні якості. Під час чергування провідник практично не сидів: постійне обслуговування пасажирів, регулярне, майже циклічне прибирання вагона, дезінфікування; кожній групі нових пасажирів провідник зачитував правила поведінки у вагоні та правила користування вбиральнями тощо. На мою думку, провідники дуже достойно презенту-

ють. І насамкінець – ще одна втішна думка про те, що таке турне я планувала здійснити лише раз у житті, тому заради всього названого вище можна було й знехтувати кількома днями комфорту.

У нас поїзд сполученням Львів–Київ прибуває на перон за 30-40 хвилин до початку посадки, і мені чомусь здавалося, що потяги такого далекого прямування мали б прибувати на перон хоча б за годину. Та дарма: поїзд Москва–Владивосток підїхав на традиційну колію Ярославського вокзалу у Москві з пам’ятним знаком нульового кілометра Транссибіру усього лише за 15 хвилин до відправлення. Очікуючи на потяг, я встигла добряче похвилюватися.

Перед поїздом я психологічно приготувалася до всього, що лише можна собі уявити. Однак коли зайшла у вагон, оторопіла від здивування. Приємного. Новесенький плацкартний вагон зі щільно закритими і ду-у-у-уже чистими (!) вікнами, дорогими фіранками та скатертиною, захисними жалюзі, з уже застеленою на верхніх полицях постілью. У вагоні була справна система кондиювання повітря, у кожному купе електричні розетки. Дві винятково чисті вбиральні (у просторах яких можна було вальс танцювати), обладнані бітуалетами, величезними дзеркалами, до речі, такими ж чистими вони залишалися впродовж усієї поїздки. І за весь час подорожі у них не закінчувалися ні рідке мило, ні освіжувач повітря, ні туалетний папір, ні серветки для рук та змінні кришечки для унітазу. Для мене це було справжнє несподіване щастя...

Провідники та їхня праця – окрема тема. Забігаючи наперед і щоб уникнути неправильного розуміння, мовляв, “раз проїхалася”, ска-

тували марку РЖД.

Задля об’єктивності скажу, що учасники інтернет-форумів, які писали про неприємні речі, не уточнювали, яким саме потягом вони скористалися. Річ у тім, що є два поїзди сполученням Москва–Владивосток: звичайний пасажирський і фірмовий, які відправляються зі столиці почергово через день. У першому потязі є плацкартні місця і відносно дешеві купейні. Донедавна були ще й загальні вагони. Після їх скасування пасажирів, які зазвичай користувалися найдешевшим класом, очевидно, змушені були “перекочувати” у плацкартні, тому, мабуть, і відгуки про цей контингент пасажирів – не найкращі. Що стосується фірмового, там також є плацкартні вагони, купейні та СВ. Однак ціна місця прирівнюється до авіаквитка, а то й вища, тож не кожному по кишені. Крім цього, фірмовий потяг проводить у дорозі на півдоби менше. Лише згодом я збагнула, що витягла щасливий квиток, обравши фірмовий потяг.

Мої опоненти можуть аргументувати, що шість із половиною діб у закритому просторі – це все одно дуже тривалий час, незалежно від рівня комфорту поїздки. Однак кожен день у мене був настільки заповнений новими знайомствами, спостереженнями та враженнями, що до задалегідь приготованих книг справа доходила лише зрідка.

Атмосфера у вагоні була досить спокійна, інколи – аж занадто: ніяких міжкупейних міграцій та групових посиденьок. Я зауважила, що здебільшого пасажирів проводили в поїзді одну-дві, максимум три доби. У зворотному напрямку я єдина серед пасажирів вагона проїхала весь шлях від початку до кінця, тож мала багато попутників.

Реклама

Готівка на будь-які цілі!

Шановні залізничники, пропонуємо скористатись пропозицією, яку Альфа-Банк підготував спеціально для співробітників Вашого підприємства – особливе банківське обслуговування з доставкою на роботу. Програма «Банк на роботі» дозволяє оформити необхідну суму безпосередньо у Вас на роботі, звернувшись до Вашого персонального менеджера.

Зручно!

Умови фінансування: *

Сума кредиту	до 200 000 грн.
Строк кредитування	до 60 місяців
Процентна ставка	від 10,99%
Щомісячна комісія	від 1,6%
Єдинократова комісія	0%

- На суму до 30 000 грн. потрібні тільки паспорт і довідка присвоєння ідентифікаційного номеру;
- Кошти доступні через 15 хв. після оформлення;
- Безкоштовне підключення до Інтернет-Банкінгу;
- Широкий вибір каналів погашення.

Ваші персональні менеджери Банку:

м. Львів: тел. (032) 242-35-25, Андрій – (067) 248-50-96, Христина – (067) 248-59-74
м. Івано-Франківськ: Ірина – (067) 248-51-28, Іван – (097) 295-18-04
м. Ужгород: Алла – (067) 248-50-19
м. Чернівці: Денис – (067) 248-51-45

*Умови кредитування діють з 22.07.2013 і можуть бути змінені за рішенням ПАТ «Альфа-Банк». Сума кредиту включає суму страховки. Усі види банківських послуг. ПАТ «Альфа-Банк». Ліцензія НБУ № 61 від 05.10.2011 р.